

GUY DIDELEZ

CLASH

Van Halewyck

I

Het is een van die zeldzame zomeravonden waaraan geen einde lijkt te komen. Hoewel de zon al een poosje ondergegaan is, hangt er nog altijd een zwoele warmte in de lucht die me loom en weemoedig maakt. Tegelijk ruik ik een vleugje jodium. Alsof een stevige bries de zeelucht tientallen kilometers landinwaarts heeft geblazen. Gek genoeg is er geen zuchtje wind. De hele wereld lijkt roerloos te wachten op iets dat deze huiveringwekkende stilte ruw zal verstoren.

Zoals altijd als het vakantie is, ben ik weer de hele dag op het plein geweest. Kijken. Ik kan niet anders dan kijken. Kijken hoe Azam en Babet en Skip en JP'ke en alle anderen zich amuseren. Zien hoe ze met een rotvaart op hun skateboard de ramp opvliegen, hoe ze zwevend in de blauwe lucht keren om zich dan met ware doodsverachting naar beneden te storten. Dan glim- en grimlach ik onmachtig en vraag me af wat me steeds weer opnieuw naar het plein drijft. Ook papa

stelt er vragen over. ‘Maak je het op die manier voor jezelf niet extra moeilijk?’ vroeg hij me vanmorgen aan de ontbijttafel nog. Hij is een echte schat, mijn papa. Altijd even bezorgd.

Maar wat is het alternatief? De hele dag moederziel alleen thuiszitten? Dan zou ik kunnen lezen, gamen en muziek beluisteren tot alles mijn strot uitkomt. Van pure verveling kan ik ook beginnen te snoepen. Hele ladingen chips die ik in het warenhuis, hier bijna twee kilometer vandaan, zou kopen zodra papa naar zijn werk vertrokken is. Dan prop ik me zo vol dat ik ’s avonds, wanneer hij thuiskomt van zijn werk, wel een kilo dikker ben geworden. En als er toch nog chips over zijn, kan ik die serveren als avondmaal. Zoute chips met worst of varkensgebraad. Het is eens iets anders. Of ik meng ze in zijn soep die zo zilt is dat hij ’s nachts moet opstaan om een glaasje water te drinken.

Omdat ik hem dat niet wil aandoen, trek ik in plaats daarvan liever naar het plein waar de City Rollers heersen. Dat is de naam van onze *gang*. Eigenlijk zou ik even goed ‘club’ kunnen zeggen, want wij zijn helemaal niet zo stoer of kwaadaardig als het woord gang laat vermoeden. We gaan allemaal netjes naar school en gedragen ons al bij al vrij behoorlijk. In elk geval niet erger dan veel andere jongeren van onze leeftijd.

Enkel JP’ke heeft ze niet allemaal op een rijtje. Hij is de kleinste van de hele bende, maar hij kent totaal geen gevaar en wil altijd en overal het hoogste woord

voeren. Als Skip een sprong uitvoert die iedereen kippenvel bezorgt, bedenkt JP'ke iets dat gegarandeerd nog gevaarlijker is. Zo is hij ooit op zijn skateboard langs de leuning van een trap naar beneden geracet. Het wonderlijke is dat hij er nooit iets aan overhoudt. Híj niet, nee...

JP'ke heet eigenlijk Jean-Pierre, maar omdat hij dat zo'n stomme naam vindt, eist hij dat iedereen hem JP noemt. Jiepie en niet Jeepee, want het eerste klinkt een stuk stoerder. Die eis wordt maar gedeeltelijk ingewilligd. Het is uiteindelijk Jiepieke geworden, met nadruk op de 'ke'. Ik weet wel heel zeker dat het verkleinwoord hem extra ophitst om zichzelf te bewijzen.

Ook Skip is een nickname. Eigenlijk heet hij Emile. Emile Van Huyseghem. Ook al zo'n naam die je in de wereld van de skateboarders niet kunt gebruiken zonder dat iedereen slap van het lachen naar adem hapt. Stel je voor: 'Daar gaat Emile Van Huyseghem voor een *wallride!*' Als je dat hoort, verwacht je toch onvermijdelijk dat Emile met zijn smoeltje pal tegen de muur zal vliegen. Dan ziet hij er na de botsing misschien wat uit als een sharpei, je weet wel, zo'n Chinees hondenras met een platte snuit. 'Als je twee vingers in een sharpei zijn neusgaten steekt en met je andere hand aan zijn staart trekt, kun je er harmonica mee spelen', lacht papa altijd.

Skip is de leider van onze gang. Niet dat we ooit verkiezingen hebben gehouden of zo, maar iedereen weet

het. Hij is niet de grootste (dat is lange Gil), niet de sterkste (dat is Mo), niet de slimste (dat is Aziza) en niet degene die het meeste durft (dat is JP'ke) en toch is hij de leider. Als hij zijn mond opendoet, luistert iedereen. Misschien komt het wel omdat hij de juiste *looks* heeft, daar zijn alle meisjes van de gang het roerend over eens. Misschien heeft het ook met zijn donkerbruine ogen te maken. Iedere keer als hij je aankijkt, lijkt hij naar je ziel op zoek te gaan. Dan kun je enkel nog naar adem happen en hopen dat de verdwazing die je overvalt snel voorbij zal zijn.

Skip is ook heel sportief. Hij is lid van de turnkring. Elke dinsdag- en donderdagavond gaat hij daarnaartoe. Omdat turnoefeningen zich op onze school meestal beperken tot de opdracht om met gestrekte benen met je vingernagels je tenen aan te raken, plaagt JP'ke hem daar soms mee. 'Heb je nu je tenen al leren uitkuisen?' Nonsens natuurlijk, als je ziet wat Skip allemaal doet, vergeet je bijna te ademen... Ik ben een keer naar een optreden van hem gaan kijken en hij is een echte crack aan de ringen. Daar heb je heel sterke armspieren voor nodig. Hij heeft ook een spectaculaire afsprong, waarbij hij het liefst van al een dubbele salto uitvoert. Die lenigheid en kracht komen hem natuurlijk ook bij het skateboarden ten goede.

Van alle City Rollers is Skip mijn beste maatje. Hij was de eerste die het aandurfde me, nu al meer dan een jaar geleden, in het ziekenhuis te komen bezoe-

ken. Hij had een cadeautje meegenomen. Toen papa het voor me uitpakte, zag ik een knuffel. Een enigszins slappe eekhoorn met blinkende oogjes en een indrukwekkende bruine staart. Ik voelde me nogal overonderd en zelfs lichtelijk beledigd. Ik was op dat moment al dertien. Een knuffel is dan echt het laatste wat je van de leider van je gang verwacht...

Ook papa wist niet goed wat hij ermee aan moest. Hij gaf me het cadeautje en ik bekeek het wat aandachtiger. Rond de hals van de eekhoorn hing een dun stukje touw met daaraan een kaartje. In een verzorgd maar tegelijk onzeker handschrift stonden er vier letters te lezen: 'S k i p'. Ze stonden ver van elkaar, wat klopt met de theorie dat je het karakter van mensen voor een groot stuk uit hun handschrift kunt afleiden. Mensen die zich moeilijk aan iemand binden, schrijven hun letters meestal los van elkaar. Dat gold ook voor Skip. Hoewel alle meisjes verliefd op hem waren, had hij nog nooit een vriendinnetje gehad.

'Ik heb die knuffel naar mij genoemd', hoorde ik hem fluisteren. Voor een keer leken zijn ogen zich niet door me heen te boren. Hij keek naar de grond alsof hij het op dat ogenblik zelf ook al lang geen goed idee meer vond om mij die eekhoorn cadeau te doen.

Toen werd het me duidelijk. Iedereen noemde hem Skip omdat hij zo hoog kon springen. Een eekhoorn kon ook geweldig springen.

'Zo kan ik altijd een beetje bij je zijn', ging hij aar-

zelend verder. ‘Ook op momenten dat ik er niet ben. Je mag je nooit alleen voelen.’

Nooit alleen... Ik keek opnieuw naar de eekhoorn. Ik dacht aan mama, die me als kind meer dan eens een knuffel cadeau gedaan had, en plots schoten mijn ogen vol tranen. Ik klemde die stomme eekhoorn tegen me aan en voelde hoe zijn pluimstaart in mijn halfgeopende mond kriebelde.

‘Dat is heel...’ bracht ik er ondanks al het pluis in mijn mond uit. Maar voor ik het woord ‘lief’ over mijn lippen kreeg, werd ik plots door zo’n enorme huilbui overvallen dat ik in een dierlijk gekerm uitbarstte.

Toen ik minuten later eindelijk weer wat tot mezelf was gekomen, was Skip de eerste na papa aan wie ik kon zeggen wat ondertussen al achtenveertig uur door mijn hoofd spookte: ‘Ik zal nooit meer kunnen springen. Ik zal me zelfs niet zonder rolstoel kunnen verplaatsen. Mijn benen zijn verlamd...’

Hij knikte alleen maar: ‘Ik wist het al...’

Ik keek hem niet-begrijpend aan.

‘Hoe...’

‘Mo kent iemand die in het ziekenhuis werkt. Nieuws gaat soms heel snel. Alle City Rollers weten het intussen. Maar we konden natuurlijk onmogelijk met z’n allen op bezoek komen. Dat zou te zwaar zijn.’

Even leek het of hij er nog aan toe zou voegen voor wie het te zwaar zou zijn: voor hen of voor mij, maar dat gebeurde niet.

‘En dus ben jij... Als een soort afgevaardigde...’

Papa vocht intussen tegen zijn tranen. Hij stond op en keek door het raam van mijn ziekenkamer. Alsof er beneden op het parkeerterrein plots iets heel belangrijks te zien was.

Omdat er intussen zo’n triestig sfeertje hing, glimlachte ik eerst naar de eekhoorn en daarna naar Skip.

‘Ik vind het een heel schattig cadeau.’

‘Als je thuis bent, kom ik je halen’, zei hij heel onverwacht. Hij keek me nu plots zo fel aan dat heel mijn buik ervan samenkromp. ‘Dan rijd ik jou naar het plein!’

‘Ik rij zelf wel. Die rolstoelen van tegenwoordig rollen heel goed...’

Ik glimlachte even om duidelijk te maken dat het als grapje bedoeld was, maar hij glimlachte niet terug.

‘Wat er ook gebeurd is: jij hoort erbij! We willen jou nooit kwijt!’

‘Heb je dat gehoord, Leen?’ reageerde papa, die zijn tranen blijkbaar weer in bedwang had en zich omdraaide. ‘Ze willen jou nooit kwijt.’

‘We zien wel’, antwoordde ik en ik keek opnieuw van Skip weg. ‘Misschien kom ik liever nooit meer op het plein.’

Maar tegelijk wist ik voor eens en voor altijd dat Skip mijn beste maatje was en dat niets of niemand ons ooit nog uit elkaar zou krijgen.

Dat alles overdenk ik wanneer ik me in mijn rolstoel huiswaarts begeef op die zomeravond waarop het lijkt of er elk ogenblik iets verschrikkelijks de zwoele stilte kan verstoren. En kijk... op nauwelijks vijf meter van mijn deur wordt mijn voorgevoel werkelijkheid.

Een soort flits in mijn hoofd.

Glashelder!

Vlijmscherp!

Precies op het ogenblik dat ik naar de vele sterren kijk, zie ik een bliksemschicht in de vorm van een mes. Maar het kán niet bliksemen! Er is geen wolkje aan de lucht en er is geen zuchtje wind.

En toch zie ik dat vlijmscherpe mes door de lucht snijden. Nog voor ik mijn handen voor mijn ogen kan slaan, is er trouwens al een tweede *flash*.

Als een sterrenbeeld dat plots wordt opgelicht, verschijnt aan de wolkeloze hemel het gezicht van Azam, een Marokkaanse jongen die deel uitmaakt van de City Rollers. Nu al een maand of drie is hij hopeloos verliefd op Babet, een meisje dat op haar beurt tot onze gang hoort.

Maar haar beeltenis zie ik dus niet in de lucht verschijnen. Ik zie enkel het pijnlijk vertrokken gezicht van Azam, die me met grote, verschrikte ogen aankijkt. Even vraag ik me af of het gezicht in de lucht op zijn beurt het mes gezien heeft en of dat zijn paniek kan verklaren. Dan realiseer ik me dat dit onmogelijk is. Het zijn allebei hersenspinsels. Ik kan die

zien, maar dat betekent niet dat ze met elkaar in verband staan.

Ik snak naar adem en knijp mijn ogen dicht in de hoop de beelden zo snel mogelijk te verdringen. Net als bij de eerste flits, nu al een paar maanden geleden, lukt dat niet. Hoewel beide beelden maar een fractie van een seconde zichtbaar waren, blijven ze op mijn netvlies branden. Als in een dolgedraaide lasershow herhalen ze zichzelf keer op keer: het mes – Azam – het mes – Azam – het mes – Azam...

Ik wil het uitgillen, maar tegelijk wil ik niet aan alle burens hoeven uit te leggen wat er gaande is. In plaats van te roepen, buig ik dus mijn hoofd en klem mijn handen nog wat vaster rond de wielen van mijn rolstoel. In twee forse duwen sta ik bij mijn huis. De sleutel... Ik moet de sleutel...

Geen seconde later heb ik hem vast. Kort na mijn ongeval heeft papa het slot verplaatst. Het staat nu een pak lager, zodat ik het zittend in mijn stoel kan openen.

Ik heb dat intussen ongetwijfeld al honderden keren gedaan. Nooit is het fout gelopen, maar nu lukt het niet. Op het ogenblik dat ik de sleutel in het slot wil duwen, duikt het hoofd van de krijsende Azam opnieuw zo helder voor me op dat de sleutel uit mijn hand glipt en op de grond valt.

‘Shit!’

Wat moet ik doen? Bellen? Roepen? En moet ik papa dan vertellen dat ik iets in de lucht gezien heb dat me

zo bang maakt dat ik van schrik de sleutel heb laten vallen?

Omdat hij al zorgen genoeg heeft, besluit ik de sleutel zelf op te rapen. Niet makkelijk in de duisternis en zittend in een rolstoel. Ik rijd een stukje achteruit om een overzicht te krijgen. Even denk ik dat ik de sleutel nooit zal vinden. Dan zie ik hem in het licht van de heldere sterrenhemel toch op de straatstenen liggen. Ik rijd ernaartoe, buig me voorover en buk me zo diep dat ik mijn ruggengraat hoor kraken.

Onmogelijk.

Maar 'onmogelijk' staat niet in mijn woordenboek. Ik wil alles kunnen, dat hebben de dokters tijdens mijn revalidatie ook ondervonden. Geen inspanning was mij te veel. Als ik een oefening tien keer moest doen, deed ik ze vijftien keer en als het vijftien keer moest zijn, koos ik voor twintig.

Ik ga even rechtop zitten, hap naar adem en buig me nu zo diep dat het topje van mijn middenvinger de sleutel raakt. De flitsen in mijn hoofd zijn intussen wat minder dwingend geworden. Ze volgen elkaar in een minder hels tempo op en het lijkt of de beelden intussen wat vager zijn geworden.

Omdat mijn vinger geen magneet is en de sleutel niet van ijzer lukt het me niet hem van de grond te pakken. En dus klem ik mijn tanden op elkaar en probeer nog een paar centimeter dieper te buigen. Juist genoeg om met mijn duim en wijsvinger...